

การสร้างชุดกิจกรรมเพื่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันเรื่อง
“Everyday Activities” โดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาลหัวดง (ป.ฟักอังคุง)

**A Construction of an Instructional Package for Developing Speaking Skill Entitled
“Everyday Activities” Through the Cooperative Learning Theory for Prathomsuksa 3
Students of Huadong Municipal School (P. Fak-Angkun)**

ชานนท์ ภาคภูมิพงศ์¹, ผศ.ดร.นิรมล สุวรรณภาส², รศ.ดร.ระพีพันธ์ โพธิ์ศรี²

¹นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษ

²คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ออกแบบและสร้างชุดกิจกรรมเพื่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันเรื่อง “Everyday Activities” โดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาลหัวดง (ป.ฟักอังคุง) 2) วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดกิจกรรม กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/2 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนเทศบาลหัวดง(ป.ฟักอังคุง) อำเภอลับแล จังหวัดอุตรดิตถ์ จำนวน 29 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ ชุดกิจกรรม แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบที

ผลการวิจัยพบว่า ชุดกิจกรรมเพื่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันเรื่อง “Everyday Activities” โดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาลหัวดง (ป.ฟักอังคุง) ประกอบด้วยหน่วยการเรียนรู้จำนวน 4 หน่วย แต่ละหน่วยใช้เวลา 4 ชั่วโมงรวมทั้งหมด 16 ชั่วโมง มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.24/81.45 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมอยู่ในระดับระดับมากที่สุดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ : ชุดกิจกรรม / ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ / ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ

Abstract

The purposes of this research were 1) To design and construct an instructional package for developing speaking skill entitled “Everyday Activities” through the cooperative learning theory for Prathomsuksa 3 students. 2) To analyze the effectiveness of the instructional package. 3) To study the level of student’s satisfaction towards the instructional package. The subjects were 29 Prathomsuksa 3/2 students during academic year of 2014 at Huadong Municipal School(P. Fak-Angkun), Lablue District,

Uttaradit Province. The research instruments were the instructional package, an achievement test, and a questionnaire for surveying the students' satisfaction. The data were analyzed by using percentage, mean, standard deviation, and t-test.

The results revealed that the instructional package for developing speaking skill entitled "Everyday Activities" through the cooperative learning theory for Prathomsuksa 3 students consisted of 4 learning units. Each unit took 4 hours with a total of 16 hours. The effectiveness of the instructional package was 82.24/81.45. The students' satisfaction towards learning through the instructional package was at the highest level, significantly at the level of 0.05.

Keywords: Instructional Package / English Speaking Skill / Cooperative Learning Theory

บทนำ

โลกในยุคปัจจุบันเป็นยุคแห่งข้อมูลข่าวสาร ความเคลื่อนไหว ความก้าวหน้า และการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ วัฒนธรรม โดยที่เทคโนโลยีสื่อต่างๆ ล้วนมีภาษาอังกฤษเข้ามาเกี่ยวข้อง รวมไปถึงบุคคลในสังคมต้องติดต่อสื่อสารเพื่อดำเนินกิจกรรมทางสังคมหรือเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น ภาษาอังกฤษจึงกลายมาเป็นเครื่องมืออันสำคัญอย่างยิ่งในการศึกษาหาความรู้ ตลอดจนการติดต่อสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน จึงถือเป็นภาษาสากลที่มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในปัจจุบันเพราะเป็นภาษาที่นิยมใช้กันทั่วโลก

กระทรวงศึกษาธิการได้ตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จึงได้จัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถานศึกษาเพื่อเน้นให้ผู้เรียนได้รับการฝึกทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะคือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งปรากฏในจุดประสงค์การเรียนภาษาอังกฤษหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 เป็นต้นมา และมีนโยบายเร่งรัดพัฒนาคุณภาพการสอนภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้สอดคล้องกับความจำเป็นที่จะต้องติดต่อสื่อสารในสังคมยุคปัจจุบัน โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้รับในห้องเรียนไปใช้ในการสื่อสารได้จริงในชีวิตประจำวัน แต่ในทางปฏิบัตินั้น การเรียนการสอนภาษาอังกฤษมักจะยึดติดกับตำราและการสอนแบบบรรยายเป็นส่วนใหญ่ โดยเป็นการมุ่งเน้นตัวภาษามากเกินไป เช่นเน้นให้ท่องจำคำศัพท์และไวยากรณ์เป็นหลัก แต่ไม่ได้มีสิ่งเสริมให้นำความรู้ที่ได้มาใช้ในการสื่อสารจริงในชีวิตประจำวัน จึงเป็นการเรียนการสอนที่ไม่สอดคล้องกับความจำเป็นสำหรับผู้เรียน ส่งผลให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร โดยเฉพาะความสามารถด้านการพูดของผู้เรียน ยังอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุงอีกมาก โดยจะเห็นได้ว่านักเรียนไทยเรียนภาษาอังกฤษเป็นเวลานาน แต่ยังไม่สามารถสื่อสารได้ถูกต้องตามสถานการณ์ที่เป็นจริง (กรมวิชาการ, 2542: 1)

ทั้งนี้การใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารนั้น ทักษะการพูดนับว่าเป็นทักษะที่มีความจำเป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นทักษะเบื้องต้นที่ต้องใช้ในการสื่อสาร สกอตต์ (Scott, 1981 : 70) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับทักษะพูดว่า ทักษะพูดเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมาก เพราะผู้ที่พูดได้ดีย่อมส่งผลต่อการมีทักษะการฟังที่ดีเช่นกัน กุลทลีย์ไวฑยวณิช (2545 : 1) กล่าวว่า ทักษะพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดในบรรดาทักษะทั้งหมด เพราะทักษะพูดเป็นทักษะที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความรู้ทางภาษาเป็นอย่างดี นอกจากนี้ นูนัน (Nunan,

1991 : 31) ได้กล่าวไว้ว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันเน้นการสอนเพื่อการสื่อสารที่มุ่งเน้นทักษะทั้ง 4 ให้เกิดขึ้นในตัวนักเรียน ได้แก่ การฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยให้ความสำคัญกับการพูดมากที่สุด เพราะเป็นทักษะที่ต้องใช้มากที่สุดในชีวิตประจำวัน

โรงเรียนเทศบาลหัวดง (ป.ฟักอังกฤษ) เป็นโรงเรียนระดับท้องถิ่นโรงเรียนหนึ่งที่พบปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ จากข้อมูลด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 (โรงเรียนเทศบาลหัวดง, 2557) พบว่าผลสัมฤทธิ์ในรายวิชาภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับร้อยละ 63.79 ซึ่งเป็นระดับที่ต่ำกว่าเป้าหมายที่ทางโรงเรียนได้ระบุไว้คือ ร้อยละ 80 และจากข้อมูลบันทึกการเข้าสอนประจำวันในปีการศึกษา 2556 (โรงเรียนเทศบาลหัวดง, 2556) พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยนักเรียนไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษพูดสื่อสารเกี่ยวกับเรื่องราวในชีวิตประจำวันได้ แม้จะเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาเป็นเวลานาน เนื่องจากผู้เรียนไม่มีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ทำให้ผู้เรียนไม่กล้าแสดงออก และไม่มี ความมั่นใจที่จะสื่อสาร จึงทำให้ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษนั้นเป็นปัญหาที่สำคัญสำหรับนักเรียนในโรงเรียนนี้

กรณีการแก้ปัญหาดังกล่าวนั้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่าควรจะมีการใช้วิธีการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสม เพื่อให้ นักเรียนได้รับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงได้นำแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือมาใช้เพื่อเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น เนื่องจากการเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นการแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ ที่มีทั้งนักเรียน เก่ง ปานกลาง และอ่อน คละกัน มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันภายในกลุ่ม ทำให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กัน เป็นการส่งเสริมความร่วมมือกันในการปฏิบัติงาน ช่วยให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ อีกทั้งยังเป็นการพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียน จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมองเห็นความจำเป็นที่จะสร้างชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันเรื่อง “Everyday Activities” โดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาลหัวดง (ป.ฟักอังกฤษ) เพื่อให้ นักเรียนเกิดการเรียนรู้ และสามารถพูดสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อออกแบบและสร้างชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาการทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน เรื่อง “Everyday Activities” โดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาลหัวดง(ป.ฟักอังกฤษ)
2. เพื่อวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดกิจกรรม

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา
เนื้อหาที่นำมาสร้างชุดกิจกรรมได้อ้างอิงเนื้อหาและกิจกรรมจากกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

2. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 2.1 ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาลหัวดวง (ป.ฟักอังกฤษ)
 - 2.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/2 โรงเรียนเทศบาลหัวดวง (ป.ฟักอังกฤษ) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 29 คน โดยวิธีการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง
3. ขอบเขตด้านตัวแปร
 - 3.1 ตัวแปรต้น คือ ชุดกิจกรรมเพื่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน เรื่อง “Everyday Activities” โดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาลหัวดวง(ป.ฟักอังกฤษ)
 - 3.2 ตัวแปรตาม คือ
 - 3.2.1 ผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
 - 3.2.2 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดกิจกรรม

การทบทวนวรรณกรรม

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ

จอห์นสัน และจอห์นสัน (Johnson and Johnson, 1991 : 10-15) กล่าวถึงลักษณะสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือ ไว้ 5 ประการ คือ

1. การสร้างความรู้สึกพึ่งพากันทางบวกให้เกิดขึ้นในกลุ่มนักเรียน
2. การมีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมกันระหว่างนักเรียน
3. ความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละบุคคล
4. ทักษะระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย
5. กระบวนการกลุ่ม

ชุดกิจกรรม

ระพีพันธ์ โปธิศรี (2550 : 1) กล่าวว่า ชุดกิจกรรมคือ สื่อการสอนที่ประกอบไปด้วยจุดประสงค์ การเรียนรู้ที่สะท้อนถึงปัญหาและความต้องการในการเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้และกิจกรรมประเมิน ผลการเรียนรู้ที่นำมาบูรณาการเข้าด้วยกันอย่างเป็นระบบ สามารถนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ศรีวิดา รักพุดชา (2547) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาชุดกิจกรรมฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีคะแนนพัฒนาทักษะการอ่าน เฉลี่ยอยู่ในระดับดี คิดเป็นร้อยละ 71.18 และคะแนนจากการตรวจแบบฝึกทักษะแต่ละแผนการเรียนรู้ มีคะแนนอยู่ในระดับดีคิดเป็นร้อยละ 77.22

Coleman (1987 : 15-24) ได้สร้างแบบเรียนประกอบการสอนโดยใช้กิจกรรมแบบร่วมมือเพื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี โดยแบบเรียนที่ใช้กำหนดให้ผู้เรียนทำงานเป็นรายบุคคล และรายกลุ่ม ที่เกี่ยวกับการแก้ปัญหาที่สัมพันธ์กับเรื่องราวในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนจะต้องประสบหลังจากจบการศึกษา ผลการศึกษา พบว่า ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นต่อการเรียนที่ใช้กิจกรรมร่วมมือกลุ่มสัมพันธ์ และให้ความร่วมมือในการเรียนเป็นอย่างดี

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) เพื่อพัฒนาชุดกิจกรรมการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันเรื่อง “Everyday Activities” โดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาลหัวดง (ป.ฟักอังกูร) โดยใช้ตัวอย่างกลุ่มเดียว เก็บข้อมูลระหว่างและหลังการทดลอง ดังนี้

ระหว่าง			หลัง
X	O1	X	O2

ภาพที่ 1 แสดงแบบการวิจัยที่ใช้กลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียวเก็บข้อมูลระหว่างและหลังการทดลอง

X คือ ชุดกิจกรรมเพื่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน เรื่อง “Everyday Activities” โดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ

O1 คือ การเก็บข้อมูลระหว่างการทดลองชุดกิจกรรมเพื่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันเรื่อง “Everyday Activities” โดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ

O2 คือ การเก็บข้อมูลหลังการทดลองชุดกิจกรรมเพื่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันเรื่อง “Everyday Activities” โดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ

2. ขั้นตอนการวิจัย

2.1 ขั้นตอนการสร้างชุดกิจกรรม

2.1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551

2.1.2 ศึกษาและวิเคราะห์เนื้อหา และมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พุทธศักราช 2551 ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

2.1.3 ศึกษาหลักการสร้างชุดกิจกรรม จากหนังสือ เอกสารหลักการสร้างชุดกิจกรรม

2.1.4 ออกแบบชุดกิจกรรม โดยกำหนดจุดประสงค์ประจำชุด วิเคราะห์ระบบการเรียนรู้ วิเคราะห์พฤติกรรมย่อยในชุดกิจกรรมแต่ละชุด และปรับขั้นตอนกระบวนการเรียนรู้ทั้งให้เป็นจุดประสงค์เชิงปฏิบัติการ

2.1.5 กำหนดกระบวนการเรียนการสอน กำหนดเวลาในการจัดการเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ การประเมินผล

- 2.1.6 ตรวจสอบความถูกต้องของชุดกิจกรรมโดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน
- 2.1.7 ทดลองกลุ่มย่อยกับนักเรียนที่มีลักษณะเดียวกับกลุ่มเป้าหมาย
- 2.1.8 ทดลองภาคสนาม และแก้ไขปรับปรุงชุดกิจกรรมให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น
- 2.2 ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 2.2.1 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์
 - 2.2.2 นิยามทักษะและเนื้อหาที่จะวัด
 - 2.2.3 จัดทำแบบทดสอบฉบับร่าง โดยการกำหนดจุดตัดผ่าน กำหนดคะแนน เวลา และจำนวนข้อที่เหมาะสม ทำตารางออกแบบการสร้างแบบทดสอบ
 - 2.2.4 ทดลองกับนักเรียน 3 คน เพื่อตรวจสอบความแม่นยำเฉพาะหน้า
 - 2.2.5 ให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบความแม่นยำเชิงเนื้อหา
 - 2.2.6 ทดลองภาคสนาม ปรับปรุงคุณภาพแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ วิเคราะห์หาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของข้อคำถามแต่ละข้อ วิเคราะห์ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม
 - 2.2.7 นำแบบทดสอบไปใช้ในการวิจัย
- 2.3 ขั้นตอนการสร้างแบบวัดความพึงพอใจ
 - 2.3.1 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบวัดความพึงพอใจ
 - 2.3.2 กำหนดกรอบเนื้อหาความพึงพอใจ
 - 2.3.3 เลือกประเด็นที่จะวัดความพึงพอใจ
 - 2.3.4 จัดทำแบบวัดความพึงพอใจฉบับร่าง
 - 2.3.5 ทดลองกับกลุ่มย่อย 3 คน เพื่อตรวจสอบความแม่นยำเฉพาะหน้า
 - 2.3.6 ให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านตรวจสอบความแม่นยำเฉพาะหน้าและเชิงเนื้อหา
 - 2.3.7 ทดลองภาคสนาม เพื่อการวิเคราะห์ปรับปรุงคุณภาพแบบวัดความพึงพอใจ โดยการหาค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่น
 - 2.3.8 นำไปใช้จริง

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

- 3.1 ทำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์ ถึงผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ และทำการปรับปรุงเครื่องมือตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ
- 3.2 ดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
- 3.3 ทำการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วัดความพึงพอใจ และวิเคราะห์ข้อมูล

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมโดยหาค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนระหว่างเรียนและหลังเรียน (E_1/E_2) เกณฑ์ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ 80/80 จากนั้นหาค่าสถิติพื้นฐาน ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เพื่อวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดกิจกรรม และทดสอบค่าทีเพื่อทดสอบสมมติฐาน

ผลการวิจัย

1. ชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันเรื่อง “Everyday Activities” โดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาลหัวดง (ป. ฟ้าอังกฤษ) ได้ผ่านการตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสมจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง(IOC) ของชุดกิจกรรมเท่ากับ 0.97

2. ชุดกิจกรรมมีประสิทธิภาพระหว่างเรียนและหลังเรียน(E1/E2) เท่ากับ 82.24/81.45 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 80/80

3. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.53 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.50 หมายถึงมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด

อภิปรายผล

จากการออกแบบและสร้างชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันเรื่อง “Everyday Activities” โดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาลหัวดง(ป.ฟ้าอังกฤษ) สามารถอภิปรายผลดังนี้

1. ชุดกิจกรรมที่สร้างขึ้นมีค่าดัชนีความสอดคล้อง(IOC) เท่ากับ 0.97 และชุดกิจกรรมมีประสิทธิภาพระหว่างเรียนและหลังเรียน(E1/E2)เท่ากับ 82.24/81.45 ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยได้สร้างชุดกิจกรรมตามขั้นตอนอย่างเป็นระบบโดยยึดตามหลักแนวคิดในการสร้างชุดกิจกรรม ระพีพันธ์ โพธิ์ศรี (2550 : 3-4) กล่าวถึงลักษณะสำคัญของชุดกิจกรรมไว้ดังนี้คือ มีจุดประสงค์ปลายทางที่ชัดเจน ที่ระบุทั้งเนื้อหาความรู้และระดับการเรียนรู้ที่ชัดเจน นั่นคือ จะต้องมิวัดจุดประสงค์ประจำชุดกิจกรรมที่ระบุไว้ชัดเจน เมื่อผ่านการเรียนรู้ทุกกิจกรรมแล้ว นักเรียนต้องทำอะไรเป็นระดับใด มีการระบุกลุ่มเป้าหมายอย่างชัดเจน มีองค์ประกอบของจุดประสงค์ที่เป็นระบบ เป็นเหตุและผลเชื่อมโยงกันระหว่างจุดประสงค์ประจำชุด (terminal objective) จุดประสงค์ประจำหน่วย (Unit objective) และจุดประสงค์ย่อย (subordinate objective) มีคำชี้แจง เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน การประเมินผลที่สอดคล้องกับจุดประสงค์แต่ละระดับ และมีคู่มือครูที่อธิบายการใช้ชุดกิจกรรมอย่างละเอียด สอดคล้องกับงานวิจัยของ วนิตา ตันสุวรรณรัตน์. (2543) พบว่า ชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพ 84.67/83.33 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้คือ 80/80

2. จากการศึกษาคความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดกิจกรรม พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.53 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.50 เนื่องจากการออกแบบชุดกิจกรรม มีการใช้ภาพประกอบที่สวยงามและน่าสนใจ ช่วยดึงดูดให้นักเรียนมีความต้องการที่จะเรียนรู้ในเนื้อหาเพิ่มขึ้น การจัดกิจกรรมใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ทุกคนในกลุ่มจึงมีโอกาสได้ฝึกทักษะทางภาษาได้อย่างเท่าเทียมกัน ทำให้นักเรียนอ่อนกล้าแสดงออกในการพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อนในกลุ่มและในชั้นเรียน นักเรียนมีความสุขในการปฏิบัติกิจกรรมร่วมกัน โดยครูผู้สอนคอยช่วยเหลือให้คำแนะนำ เสริมสร้างแรงจูงใจ และตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน จึงทำให้นักเรียนมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุกานดา เห่งยมไพศาล. (2554) พบว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง Occupation โดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.63/85.25 คุณภาพผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 80/80 และความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดกิจกรรมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.55

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีการหาความรู้จากแหล่งการเรียนรู้อื่น ๆ เพิ่มเติม เช่น จากห้องสมุดหรือจากอินเทอร์เน็ต เพื่อเป็นการขยายองค์ความรู้ให้กว้างขึ้น
2. ควรส่งเสริมให้ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้รับไปเผยแพร่ในโรงเรียน เช่น การนำเสนอสาระความรู้ภาษาอังกฤษในกิจกรรมหน้าเสาธง หรือการจัดป้ายนิเทศเพื่อให้ความรู้
3. ผู้บริหารควรให้การสนับสนุนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันในทุกระดับชั้น

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการสร้างชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน หน่วยการเรียนรู้อื่น ๆ เพิ่มเติม
2. ควรมีการพัฒนาชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีการเรียนรู้อื่น ๆ เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดียิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ. (2542). การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ ชุมชนุสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- คุณทลีย์ ไวทยะวณิช. (2545). หลักการพูด. กรุงเทพฯ: โอ. เอส.พรีนติ้ง เฮ้าส์.
- ระพีพันธ์ โพธิ์ศรี. (2550). การสร้างชุดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้. อุดรดิตต์: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตต์.
- โรงเรียนเทศบาลหัวดง (ป.ฟักอังกฤษ). (2556). บันทึกการเข้าสอนประจำวัน. อุดรดิตต์: โรงเรียนเทศบาลหัวดง (ป.ฟักอังกฤษ).
- _____. (2557). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557. อุดรดิตต์: โรงเรียนเทศบาลหัวดง (ป.ฟักอังกฤษ).
- วนิดา ต้นสุวรรณรัตน์. (2543). ชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. หลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ศรีวิดา รักพุดชา. (2547). การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. ปรียัญญาพนธ์ กศ.ม. หลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

สุกานดา เจริญไพศาล. (2554). การสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเรื่อง **Occupations** โดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพัฒนาประชาอุปถัมภ์ อำเภอหนองม่วงไข่ จังหวัดแพร่. วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต หลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.

Coleman, H. (1987). **“Little Task make large return” : Task-based Language Learning in Large Crowds, (Landcaster Practical Papers in English Language Education, 7).** London: Prentice-Hall.

Johnson, D.W. and Johnson, R.T. (1991). **Cooperative learning Increasing College Faculty Instructional Productivity, Higher Education Report No. 4.** Washington D.C.: The George Washington University.

Nunan, David. (1991). **Understanding Language Classroom.** New Jersey: Prentice Hall.

Scott, Roger. (1981). **“Speaking” in Communication in the Classroom: Applications and Methods for a Communicative Approach.** London: Longman Group.